

Figuratief overschot

Robert Franquinet

bron

Robert Franquinet, *Figuratief overschot*. Winants, Heerlen 1953

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/fran024figu01_01/colofon.php

© 2017 dbnl / erven Robert Franquinet

Stad

I

Op de grote postkaart van Utrillo
regent het met de droefheid van vier uren
het tentdoek klapt tegen de muren
van het nabuurschap.

de ice-cream-venter die de partij ontrouw werd
kreeg een nekschot.
het draaiorgel verschimmelt in zijn vale doeken.
de doodaanzegger komt weer op de straathoeken
met zijn gelaat van God.
hij vecht tegen de tederheid der dingen
in zijn zwart habijt,
een geloof zonder herinneringen
is als een eindeloos duel met de tijd.

het regent op de roerloosheid van zijn twee ogen
die als de honden van de straat
het heimwee bergen naar de overmaat.

O het regent op de lege daken
waaronder de verliefden aan elkander raken
en alles wat zij niet uit liefde doen vergaat.

II

Tegen de verloze winterschijn
staan nu met zwarte inkt getrokken
de naakte bomen van het plein
en alles in de bekraste schelp der uren
drijft als een grijs droomschip in mijn gelaat voorbij.

Op de bruggen geurt de wind
naar vochtige havensteden met hun tedere nevroze
de dag is als een valreep in het hemelloze
de dromen varen op de wolkenvloot van het getij.

Banlieue

I

Ik ben de sterrenplukker
in de zwarte sneeuw der schoorsteenpijpen,
van uit mijn liederenluik
kan ik de nachtboom grijpen.

Ik ben de murensplijter
mijn woekerhout wast in het vaderhuis.
Ik zwel als desem in het vochtig meel
en draag de liefde op mijn keel.
Ik zwel als adem in de borst
en draag de steden in mijn dorst!

Wie in het vunzig stratennet
de lijsterstrik heeft uitgezet
vangt op zijn raam van wolframiet
de engel van het zwerverslied.

II

De urenschelp is leeg en grijs
in de voorsteden van het paradijs.

De vrouw der dromenspinnerij
loopt in haar mantelgeur voorbij
en wat in haar niet kan genezen
kan elkeen in de straatkrant lezen...

Zij is het eenzaam najaarsteken
waarin de zomerzinnen breken;
want wie begeert, wint nederlagen
als schimmels op het vocht der dagen.

III

Ik ben de speelman in die wind,
 verliefd op het schrale vlechtenkind,
 dat bij het linnenloze bed
 zijn zinnen op de kruimels zet,
 dat bij de kleurverloren deur
 de haren kamt met watergeur.

De schilfers van de kamerwanden
 staan in de roze spiegelhanden
 en in haar brede ogen beiden
 vlucht het begin der jaargetijden.

De Minnaar die haar heeft gekozen
 schonk haar twee zwartgeworden rozen
 diep in het vlees van haar gelaat
 en bracht als bruidschat haar de straat!...

IV

En bij dit kind moet ik nu zingen.
 De sterrenplukker die ik was
 tast slechts in dit verbrijzeld glas.

En alle dorst die in mijn stem
 de dauw vergaart van Bethlehem
 kan in het hart slechts heimwee dringen.

V

Maar op de drempels van ciment
 heeft Hij de tederheid geënt,
 en wat onzuiver werd ontsloten
 wordt tot Zijn Luister ingestoten!

En al de kindren uit de spleten,
 waar maden aan de Kruisbalk vreten,
 zien in het ochtendgrijs
 de zwarte ratelkar
 op weg naar het Paradijs.

De nacht van een knaap

Hij gaat slapen met de vriendhond
diep in het gras staat zijn bed van blauwe maan
hij heeft van mij de gemeenzaamheid
met de dingen georven,
denkt niet aan de dorens
die op de schaduwzijde staan

ademt plotseling lichter
als de dieren hem begrijpen.
tot de dampen op het graan
voelt hij zich aangetrokken
springt over water
herkent zijn weg niet
schreeuwt met een andere stem
terwijl ik vanaf mijn heuvel,
bleek als schuim, hoor
hoe ook in hem
de eenzaamheid moet rijpen.

Kinderen

I

Over de sneeuw van mijn droom
komen en gaan de kinderen
met gekleurde dingen die ik niet herken
zij verliezen die objecten
en onder een zwarte winterboom
wijzen zij ontzet
op de naakte stam die ikzelf ben.

II

Staal komt door het rozettenrood
van de namiddagzon
en alles wordt weer in mijn ingewanden
als toen de kinderen het Hosanna zongen
voor het executiepeleton.

De tijd

Tussen de blauwe nachthorens van de lier
heb ik de wijzerplaat gespleten
en toch houd ik rekening met de tijd
in de gestalten van het dier.

In een zelfstandige architectuur
plaats ik geprefabriceerde kapitelen.
Aan kinderen in atoomvrije hulzen
breng ik het synthetische verstand

alles herbegint
het berekenen van dividend
de lof der pin-up-schoonheden
in het necropolis van een onherstelbaar verleden
heimwee bankroet bordelen
leuzen voor vrijheid
in het spinneweb der luchtkastelen
collectieve steden
waarin zelfs de honden kreperen
aan de leegte der nuttigheid.

De zuil-anachoreet

I

In de stilte der gestorven steden
gaan de soldaten aan mijn zuil voorbij
met verontruste ogen denken zij
aan beelden die zij in hun jeugd hebben aanbeden.

- Waarom, roep ik, dit opwaarts trekken naar de nederlagen?
Voor welke nekkenbukkens wordt het onberekenbare
van die wellust als een kruis gedragen? -

Ik voel mijn stem leeg op de stenen staan.

Dan dreunt het ratelen der robots door de raten
van een verworpen tijd.
Boven de tafels, waaraan de kinderen zaten
hoor ik het scheuren van de vlaggen door elkander slaan.

II

Soms zit mijn boom vol sneeuw
maar de turbines zingen zwartere refreinen
en bloedlozer verlangen naar de aanplakborden
vermomt een eeuw
achter de slogans op de sportterreinen.

Tussen stad en land
op het morsige ciment der woonbarakken
heeft het geen zin meer
de droom van paradijzen aan-te-plakken.

Dit is de pijn waarom ik schrijf
want elke ochtend staat er als een oud vernield
en nauwelijks gefardeerd publiek wijf.

III

Ellendiger, na het kort behoud van idealen,
voortwoekeren in de woestijn.
Ademen op een zuil,
met het verstand de uren tot zand vermalen.

En telkens in de dauw opnieuw geschapen staan.
terwijl beneden het braken is begonnen
der automatische kanonnen,
waarin de Hoogmoed moet ten onder gaan.

Schilderijen

Braque

O broodkorf gestorven arabeske edel onding
in deze tafel met de verworpen overdaad
herschappen vis en eenzamer bezinning
waarin het wijnglas driftiger zijn splinters slaat.

Frederick Franck

In het vertikaal kantwerk der staketsels
wijkt uit menselijk overschot de vleugelslag
de droom blijft als het vernielde kapiteel
in de caeruleumvolle dag.

Soms in de muur van die angst
gaat de kim open langs een trap van herinneringen
zijn vreugden staan als ijsnaalden boven het graniet
en alles rijpt tot roestige zielsdingen
en de verkalkte tekens van een wonderbare visvangst.

Gesprek in de nacht met een vrouw

I

Hier staat uw stam van zwart kristal
als een stroom van vertikalen
met de naakte vogels op het bovenlijf
die nacht na nacht
de zangstem voeren
door mijn ademhalen.

Witte gazons
rond het steenroest der ogen
vangen het vioolblauw
der hemelbogen
in het vocht van hun dauw.

En achter de noden
der werkelijkheid
onze vertrouwde monden
met de driftige angsten
van eenzame honden.

Wild gefluit
van onzichtbare vederdieren
metalliek en met geweld
als splinters van verloren
doods-scherven
in het tedere schootsveld.

Onvleselijker droom
door de gesplitste kernen
van het schrikbeeld
boven uw wortels
die in de woeste arealen
het erts vermalen
tot brood.

II

Is dit de laatste angst
van een onbegrepen schepping:
in de plantaardige slaap der goden
het gelaat van glas te kleuren met papieren bloemen?
en te eindigen als radiachoreten
in de woestijnen der wetenschap?

Eenzamen tussen de aanplakborden
in de verchromde carrosserieën
onder de plastic regenjassen
machinerend
op het rythme der zwijgende horden.
Nekkenbukkens, allen voor allen,
rasloos, grensloos, hersenloos,
genummerde stalen van een nieuwe teelt
schadeloos in het schema van schimmels en mineralen.

Zendt God nog piraten
die door deze betonkorst breken,
vogelvrijen,
die de zaadcel van het lied
op de oogschelpen dragen
en altijd weigeren
een andere hiërarchie te behagen
dan die der liefde?

III

Vrouw, in u vormt de asch des tijds
het nest van de vuurvogel.
de doorn van uw vruchtbaarheid
overwoekert systemen
zoals de muziek van uw vleselijke deemoed
de nacht verplettert in de eenzame.

De afwezigheid

I

Aan de grijze ramen
van de dodendag
staat als een marteltwijg de wind
en slaat de gescheurde webben samen.
Bij de dorpsgraven
vallen de bemoste torens
als meeuwen boven de verbrande haven.

Er is geen aas meer voor onze ijdelheid.
Zijn er nog onbetreden rijken
en nederlagen die niet geleden zijn
dan in de herinneringsbeelden
van verpoederd krijt?

II

Onder uw roze voeten was de aarde zwarter
aan uw vochtige mond stond de vuurvaan strak
de vogels verstilden in uw zacht verweer
zij zaten als rode vruchten op de boomtak
tussen de sterren in uw ontbonden nachthaar.

Mijn dagen snelden als zwaluwen
door de open deuren van de vreugde
en alles in mij dat nog van het kind moest zijn
werd als verse eieren gebroken
op de teilranden van het droomfestijn.

Nu draag ik de naam van andere kinderen
en niets meer is daarin aan u verwant.
zij roepen mij
wanneer hun kleine dierlijkheid
ervaart dat het avonduur hen overmant.

III

Verworpen dag
 met het geluid van oud ijzer
 in de verchromde dingen van de straat.

Achter de huid der spiegels
 klopt hetzelfde bloed van uw gelaat
 en telkens weer in deze zeeblauwe oogappel
 de nacht als een zwarte roofvogelbek,
 en telkens weer het kind, dat afscheid nemen kwam
 in het uniform van een soldaat.
 Zijn stem in de deur was als een vlam
 die de kruin van mijn borst verschroeide.

‘Al het tedere, zei hij zonder schaamte,
 is medeplichtigheid,
 de bomen kleuren de gehangenen met bloesems
 het graf is open
 het brood is rot
 roet in de honing der eenzaamheid.
 De nieuwe horden gaan voorbij
 aan dit overschot’.

IV

En nu is weer aarde geworden
 zijn bloed en uw bloed
 dat ik aan elkaar verraadde.
 tussen de stenen van het huis
 houdt de alledaagse orde
 de grensgebieden van mijn waanzin
 stil als moeraswater
 onder de edelstenen van het sierkruis.

Dichterlijk besef

Ik vang slechts echo's uit de ader die verdort,
mijn zinnen die als hekkens rond de naaktheid
van de dingen staan herboren,
roepen de vrouw veel schaamtelozer.

Maar zij vindt in dat aangezicht van oude klei
haar oerbestand
en draagt als in een boom van snoeien strak
de zon tussen haar borsten
want werkelijkheid en droom zijn nu twee wilde duiven
op éénzelfde tak.

Afstand

Brandt in de lege petalen van mijn huis
nog de wijnkleur van haar dierlijke eenvoud?
ik hoor de nacht in de ijzerdraad der deuren
en waak bij het vermoeide fluiten van de late treinen.
alles van de eenzaamheid is mij vertrouwd.

Necromantie van Francesca Avantlaettere

I (*introitus*)

Op de stenen van Babylon bloeien glas en chroom
 en menige Dood staat er metalliek naast de bomen,
 waaronder de Vrijheid duizend gelaten heeft;
 want zij wordt slechts in de droom
 en nooit in het daglicht beleefd.

En alsof mijn tong met stuif is bestoven
 van haar borstzaden en haar keel,
 voel ik de Stad in mijn hooglied breken
 door de nevelen van mijn bekkeneel.

Want Francesca, die de hoer van morgen
 heeft gebaard in het bed van de zon,
 is in de schaduw der steden opgeborgen,
 waar de worm aan het hart van de duif begon.

En uit de doden heb ik Francesca gekozen,
 met alle doornen in het oog;
 want wat kan een verworpen hemelloze
 nog anders aanbidden in de sterrenboog!

II (*gregoriaans motief*)

O Francesca, zuster van Magdalena,
 wast weer met uw zinnen de voeten des Heren,
 alvorens Zijn vlees aan de kruisbalk wordt gescheurd
 en wil ook Zijn vlees met uw zinnen begeren;
 want Eeuwig is zij, die Hij tot zich beurt.

Maar met hoedanig een lichaam zult gij keren,
 want niet leven zal, wat vooraf niet sterft
 en de ene heerlijkheid is aan de andere niet gelijk
 en vele watervloeden kunnen het vuur niet weren
 dat zonder uw lichaam de Liefde derft.

III (realiteitsmotief)

O Francesca, van muzen en pauwen
ben ik sinds honger en dood vervreemd,
maar als de zon in de rode landouwen
tussen de arabesken van je knieën staat,
brandt zijn vuur diep door mijn gelaat.

O Francesca, van knapen en vrouwen
in florentijns blauw, met kant aan de mouwen,
vergat ik de weemoed en de zoetheid voorgoed;
want ik zag de Dood zijn steden bouwen
op de moederborst,
zwart van oud bloed!

IV (jeugd motief)

De wind rammeit in het ritornel der tijden
en een kind, dat uit zijn slaap is ontwaakt,
roept met de klanken van zijn broos naakt:
‘Wie kwam er voorbij de sterren rijden
en heeft aan mijn houten speelgoed geraakt?’

En alsof er een hond in zijn hand heeft gebeten
in het verwilderd gras der onwetendheid,
gaat het opnieuw in zijn dromen op reis;
maar alle speelgoed ligt gespleten
en alle sterren worden grijs.

En gij kent de sterren van topazen en kwartsen
en gij kent de sterren van brillant
en welke flonkeringen gij dan ook niet kent,
zelfs de blinden hoorden uit de verhalen
hoe de sterren staan aan het firmament
en hoe de maansteen fel in de granietrots brandt!

V (tweede jeugdmotief)

Wild als een braamstruik in de sneeuw der bedden
draagt Francesca haar borsten omhoog.
De appeltak bloeit aan haar dromerig waken
en langs het kronkelpad van het laken
jaagt zij de vogel na,
die door het droombeeld vloog.

Maar voor dat haar handen de vleugels raken,
valt de schaduw van een koolzwart kruis,
dwars door het aards paradijs van haar kaken...
En de moeders, die klagend lopen in huis,
en de zusters, die bij het doodsbed waken,
staren verdwaasd op haar mond van ijs.

VI (tijdsmotief, rethorisch)

Ik denk aan Gregor en ik voel mij bedroeven;
want hij staat zingend op een wals van staal,
hij staat met zijn voeten in een stalen toren
en met zijn hoofd in een dak van staal.
En ik kan van zijn stem geen woord meer horen;
want zijn beeld is het beeld van allemaal.
En waar ik de huizen binnentreed,
staan de wapens in de voorportalen
en de sterren in het doorschoten dak.
Vol priesters is Babylon en vol soldaten
en de Vrijheid wisselt duizend malen
het geluid van haar stem en de kleur van haar kleed.
En de Dood, die met schroot door de vensters brak
staat naast het kind als een lam te blaten.

VII (*motief in de trant van een ballade*)

En als de zeeën de waanzin dragen
 van nieuwe kanonnen en nieuwe piraten
 en de hemelkoepel scheurt van geweld,
 tellen de knechten des rampspoeds hun dagen,
 maar in de handschoen der goudmagnaten
 wordt de dood in dollars geteld.

En achter die schim komt de priester jagen
 en zegent de wapens met het Sacrament
 en de koorknappen in kanten gewaden,
 dragen het wijwater der Genade
 en zingen: - Vadertje Dood, in deze dagen,
 spaar de zielen van het regiment! -

En de vrouwen met hun kralenkransen,
 die als geiten in Gods onkruid grazen,
 maar die uit het boek Job geen letter lezen,
 slaan met het Kruis op hun dorre schoten
 en brekend als brakhout, op hun magere koten,
 schreien de Heer van zijn hemeltransen.

En zij raatlen hun kelen
 en zij raatlen hun kransen
 en meten het leven, en wegen hun kansen
 en op de borst, waaraan het kind heeft gedronken,
 ligt vreemd weerlicht in het sieraad te spelen
 waarmee zij voor het laatst in hun spiegels pronken.

En wit, in de wierook der donkere kerken,
 breekt uit hun keel, het klaaggeluid:
 ‘Aanschouw o Heer, de ontelbare zerken,
 het bloed stroomt steeds feller Uw schepping uit!’
 Maar op hun sokkels, met oren van steen,
 zwijgen de Goden, een voor een.

VIII (*variante*)

De dood maakt droefheid en rekeningen,
 die onbetaalbaar zijn in het wereldhart,
 en als de horden de zegepraal zingen
 en het zwaard in de schaal bij het goud is geworpen,
 staan rokend de city's en de dorpen;
 want met vuur brengen de horden hun zegeningen.
 Want met de wapens brengen zij vrede,
 want met de strop brengen zij gerechtigheid.
 De ware Vorst laat geen zwaard in de schede,
 geen oude weemoed in de nieuwe tijd
 en geen alleenspraak in het zingend rondeel!
 Verbrandt dus vandaag, wat gij hebt aanbeden
 en verdeel het goud van uw ijdelheid;
 want waar alles ontbreekt, is nog stropkoord teveel!

IX (*tweevoudige reprise*)

Ik denk aan Gregor en voel mij bedroeven;
 want het is nog geen kwart eeuw geleden,
 dat wij zijn vader begroeven,
 die voor dezelfde slogans der gerechtigheid
 maar met andere meesters had gestreden;
 want dezelfde wind blaast in de molens van het respijt...

O, Francesca, hoort gij de raderen zingen?
 Hebt ook gij uw knieën en uw geslacht geopend
 voor het geweld der opstandelingen?
 Wie vindt u in de zomer van uw zinnen?
 Werdt gij verkracht? Of werdt gij gebroken,
 overal waar zij het vocht van uw adem roken,
 diep in de nacht van dit onbeloken
 vrijheidslied?
 Gingt gij bebloed het Rijk des Vaders binnen?

X (*envoi*)

Goede avond, goden van deze planeet.
 Goede avond, daemagogen,
 het is al bijna middernacht,
 in de honger van uw sterke ogen
 achter de onmacht van uw kreet.

Het is al bijna tijd om in een andere jas
 andere grotten op te zoeken,
 zonder uw titels en zonder uw boeken
 en zonder de historische leugens van het blank ras.

Ik denk aan Gregor en voel mij bedroeven;
 want met miljoenen verstuipt hij tot as
 en de lieden, die zijn vader begroeven,
 vinden geen lijk meer, geen stad en geen gras.

XI (*finale*)

De Dood is beschonken, zingt het lied
 Want hij drinkt bloed en anders niet.

En allen, die met hem hebben gedronken,
 kleden zich in de flarden van het laatste rood.
 Tijden geleden gingen de daemagogen der vrijheid
 en de Dood gehuld in het zwart.
 Nu gebruikt men zwart slechts in uiterste nood
 nu is het zwart voor ceremoniën,
 voor het ondergoed van welgestelde hoeren,
 voor de hoge hoeden der genieën.
 Maar de zegewimpel van de knekelheren is rood!

De kleine bazuin

*‘De nacht is misschien slechts de
oogschelp van de dag’.*

(Omar Khayyam)

I

De zee wordt oud.
Het sterrenbeeld is in het woord versleten.
Het lied is als de open deur
verlaten in de dag
en uit de kleurenboog gereten.

De late dag wordt leeg
de zon op de oude viskar koud
het water langs de kaden zwart
geen stem groet nog de dingen.
De daken worden droef,
de kanjels vogelloos.
Waar moet het kind van zingen?

Ga langs een man,
een man? een rekensom!
hij heeft dezelfde knopen als uw knopen
op dezelfde jas als uw jas
en het rood van zijn das
is als het rood van uw das.
Ga langs een vrouw,
die een arm vol eenzaamheid heeft te verkopen...
Met wie kan een man nog juichend
door de zomerpaden lopen
en door het bladergoud?

II

De stad op de moerassen
 brengt wier en schimmel voort,
 en de laatste droomgewassen
 staan in de herbergpoort;
 de stad is een sinteloord
 en de vrouw is een urne vol assen.

Zijn het peloussen en terrassen
 waarop de priesters en de rechters
 zich de handen wassen
 om verschoond te zijn van déze massamoord?

De deuren van het huis zijn achterdeuren
 want de dood komt nooit meer
 als een dief in de nacht;
 hij komt als de soldaat op tweede paasdag,
 met een gelaat waar niemand zal van walgen
 zegt hij glimlachend 'goede dag'
 en hangt de kinderen spelend aan de galgen
 en ook de vrouwen neemt hij met een lach
 op de lopen van zijn mitrailleur
 en treedt cohortsgewijze door de achterdeur.

Zo zijn de steden en zo zijn de dorpen,
 en wie het meeste voor de droesem biedt
 krijgt de laatste beker toegeworpen,
 en wie nog een haan op de torens ziet
 met het goud van zijn staart
 en een keel voor het lied,
 denkt: hem trof geen schroot,
 maar een haan op de toren
 is een haan op de mestvaalt niet waard,
 noch de haan van Lurçat, noch de haan van Clavé
 noch de haan van Chagall op het paard!

III

Ook het goud is oud
en reeds onbruikbaar op parade-uniformen.
En het ivoor en het cloisonné
met de sierlijke syrische vormen
van de paradijsvogel, de bloem en het ree.

Ik zag een Umbrische
met borsten donker als mahoniehout,
met de witte tandensneeuw in haar naaktheid
van wijnrood vocht.
Ik zag het goud in ringen rond haar benen
en wist hoe bleek het was,
ik zag de paarlen als eenzaam glas
waarin geen zon ooit heeft geschinen.

Ik zag veel noordelijker
en dromend in een kerkportiek
met een kleur van rijp graan aan haar slapen,
tussen nevel en blauw mozaïek
een vrouw, die naar God stond te gapen.

Ik zong: leg uw hand in de twijgen
op het vogelnest;
dáár klopt het leven versneld,
en blijf sprakeloos;
want meer dan goud waard is zwijgen
en wie God ondervraagt, vergeet,
dat zijn haren zijn uitgeteld.

IV

De Heersers zijn oud
met het schild en het kleed der eeuwen
maar zonder tegenwoordigheid.
Stamhuizen van bedrog hebben zij gebouwd
terwijl de hongerigen schreeuwen.
En ook zij, die met kantelen van goud
op hun haren
het ontij niet kunnen bedaren,
zijn nutteloos, ijdel en oud.

Ik zeg u: nieuwe meesters gaan komen,
kinderen uit de steden, uit het land en het woud,
uit woestijnen en vlakten...
Het waanbeeld breken zij
de woordverweking weren zij
twintig eeuwen ontbereren zij.

Nieuwe meesters,
zonder beschaving en vormen,
voor wie cijfers cijfers
en woorden woorden zijn
en de rest een stortbelt vol wormen!

V

Is dit een lied?
De wortelstok staat vol,
de navelstreng der aarde,
de waterstraal der stem,
de sappen van het spint,
de welpen van het dier
dat in het najaar paarde,
de blikken van het kind
die nog vol bloempetalen
door de voorjaarswolken dwalen.

Het werelddoog staat vol,
het oude straatkarkas
achter de spiegelruiten
met room en ree en kreeft.
Maar wie een hand vol eelt
doch zonder bankgeld heeft,
moet hij daarbij
de straat vol hymnen fluiten?!

Ik zeg u: nieuwe meesters komen
en bouwen nieuwe straten
waarin het oog niet hongerig moet staan kijken
en nieuwe meesters maken nieuwe knechten
en nieuwe meesters maken nieuwe lijken.

VI

Waar staat de vrouw te blozen,
de borsten hoog en breed
gespannen in haar kleed
als twee tortels in een struik met rozen?

Wanneer de droge korst
weer keent ten allen kanten,
de botten staan gespleten
en uit het binnenvocht
hun pluim springt, als de dag.
Staat niet het huis van steen
weer zonvol in de planten
en wat verrafeld scheen
weer wapperend als een vlag!?

VII

En in hun droomplantsoen,
verkleurd en krom van rug,
spitten de dagjeslui en zweten
op het veld, dat door het aardveil
diep wordt angevreten.

Maar op de heuvels staat de druif vol zon
en op de bergen smelt de sneeuwtop
en stuwt het raderwerk der uren
tot in de centrales van beton.
En waar het leven door de vliezen stoot
als een nieuw gesternte
in de oude hemelstreken
staat de kim vol graan
en de kast vol brood
en zuivere bedden om ten slaap te gaan.

Ik schenk u de landschappen van de nachthemel
voor de rust van de slaap!
De rust, niet door staal gespleten.

De nacht zal als het ooglid van de morgen zijn
en uw borst vol tegenwoordigheid.
Beluister in de schelpen van de voorbije vloed
niet meer het ruisen van antieke zeeën;
vul uw oor met werkelijkheid en anders niet
en snijdt de maden uit de vruchten van uw lied!